

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 32/2568

คำวินิจฉัยที่ 32/2568 ศาลมณฑลทหารบกที่ 43 ศาลผู้ส่งความเห็นศาลจังหวัดทุ่งสง ศาลผู้รับความเห็นอัยการศาลมณฑลทหารบกที่ 43 โจทก์ จำสืบเอก ว. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 376, พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 14, พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 13

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ 43 โจทก์ ยื่นฟ้อง จำสืบเอก ว. จำเลย ว่า จำเลยเป็นนายทหารประทวนประจำการ สังกัดกองพันทหารปืนใหญ่ที่ 15 กรมทหารปืนใหญ่ที่ 5 กองพลทหารราบที่ 5 กองทัพภาคที่ 4 กองทัพบก ได้กระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2565 เวลากลางวัน จำเลยพกพาอาวุธปืนพกจำนวน 1 กระบอก และกระสุนปืนจำนวน 6 นัด ติดตัวไป โดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควร จำเป็นและเร่งด่วน ตามสมควรแก่พฤติการณ์ ต่อมา จำเลยใช้อาวุธปืนและกระสุนปืนดังกล่าวยิงนาย อ. โดยมีเจตนาฆ่า จำเลยได้ลงมือกระทำความผิดดังกล่าวไปโดยตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล แต่ได้รับอันตรายสาหัสต้องป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนา และจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 91, 288, 371, 376 ใช้อาวุธปืนและปลอกกระสุนปืนของกลางจำเลยให้การปฏิเสธ ก่อนมีคำพิพากษา ศาลมณฑลทหารบกที่ 43 เห็นว่า คดีนี้เป็นคดีที่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกับบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดด้วยกัน ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 14 (1) จึงเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลมณฑลทหารบกที่ 43 เห็นว่า ข้อเท็จจริงในทางพิจารณารับฟังได้ว่า ผู้เสียหายได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรทุ่งสง ดำเนินคดีกับจำเลยในข้อหาพยายามฆ่า และจำเลยได้แจ้งความร้องทุกข์ผู้เสียหายต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรทุ่งสงในข้อหาทำร้ายร่างกาย และได้มีการดำเนินคดีต่อศาล จึงเป็นกรณีบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกับบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดด้วยกัน

คำพิพากษา

อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ตามมาตรา 14 และมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 ศาลจังหวัดทุ่งสงเห็นว่า แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงจากทางนำสืบว่าจำเลยกับผู้เสียหายมีการทะเลาะวิวาท ก็เป็นเรื่องเนื้อหาของคดี เมื่อโจทก์ไม่ได้ฟ้องผู้เสียหายซึ่งเป็นพลเรือนเข้ามาเป็นจำเลยในคดีนี้หรือฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมในมูลเหตุเดียวกัน กรณีจึงไม่ใช่คดีที่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกับบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดด้วยกัน หรือเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับคดีที่อยู่ในอำนาจศาลพลเรือนที่จะไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทหาร ตามมาตรา 14 (1) (2) คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจศาลทหาร ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 13 คณะกรรมการพิจารณาแล้วพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 13 บัญญัติว่า ศาลทหารมีอำนาจพิจารณา

พิพากษาวางบทลงโทษผู้กระทำความผิดต่อกฎหมายทหารหรือกฎหมายอื่นในทางอาญาในคดีซึ่งผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำความผิด จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายในการที่จะให้ศาลทหารแยกต่างหากจากศาลพลเรือนก็เพื่อให้บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารที่กระทำความผิดต่อกฎหมายทหารหรือกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญาต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาคดีในอำนาจของศาลทหาร เพื่อวัตถุประสงค์ในการปกครองบังคับบัญชาและส่งเสริมอำนาจของผู้บังคับบัญชาทหาร อันเป็นการยึดหลักเขตอำนาจศาลเหนือตัวบุคคลผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำความผิด และเป็นการยกเว้นอำนาจศาลยุติธรรมซึ่งเป็นศาลพลเรือนไม่ให้พิจารณาพิพากษาคดีอาญาซึ่งผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำความผิด โดยศาลยุติธรรมจะมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดก็เฉพาะแต่กรณีที่ได้กระทำความผิดด้วยกันกับพลเรือนหรือเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับคดีที่อยู่ในอำนาจศาลพลเรือน ตามมาตรา 14 (1) และ (2) หรือกรณีตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 เมื่อคดีนี้ อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ 43 โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยซึ่งเป็นนายทหารประทวนประจำการ ว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และประมวลกฎหมายอาญา โดยมีได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยร่วมกับผู้เสียหายกระทำความผิด อันจะเข้าลักษณะคดีที่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกับบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดด้วยกันตามมาตรา 14 (1) แม้ระหว่างพิจารณาคดีจะปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า จำเลยกับผู้เสียหายมีการทะเลาะวิวาทที่เป็นเรื่องเนื้อหาของคดี และแม้ระหว่างนัดฟังคำพิพากษาของศาลมณฑลทหารบกที่ 43 ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่า จำเลยแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่ผู้เสียหายในข้อหาทำร้ายร่างกายก็ตาม แต่ก็เป็นการเกิดเหตุคดีนี้ และเป็นการกระทำของผู้กระทำคนละฝ่ายกัน กรณีจึงมิใช่คดีที่เกี่ยวข้องกับคดีที่อยู่ในอำนาจศาลพลเรือนที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมตามมาตรา 14 (2) แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 ดังนั้น เมื่อคดีนี้เป็นคดีตามมาตรา 14 (1) (2) ดังวินิจฉัยแล้ว จึงอยู่ในอำนาจของศาลทหารตามมาตรา 13 และ 16 (3) แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/32/2568>